

ри; ти си отъ Румелия и си румелиотисъ, ама ти си по родъ българинъ и за това ти казватъ: *то вулгараки*. И тоя духовникъ почнх тогива да приказва съ мене по български.

Това бѣше за мене първия урокъ, първата искра на чувство и съзнание въ народността ми, на патриотизма ми, да рекаж, и това ми дойде отъ единъ български духовникъ. Кой и отъ гдѣ бѣше той, малко се грижахъ това да науча тогива. Инакъ бихъ запомнилъ и името му, както и случая. Мѣнастиритѣ ни—*църквата и вѣрата*, сж съхранители на народността и отечеството ни, тѣ сж и въскръсителитѣ му! Още отъ тогазъ научихъ да почитамъ служителитѣ на тая църква...

Испращанieto и посрѣщанieto на *хаджиитѣ* въ ония врѣмена бѣше едно цѣло тържество, съ църковни обряди и шествия на цѣлото градско население, особно ако хаджиитѣ бивахъ отъ *по-горня рѣка* хора, отъ каквито се състоеше нашия *хаджийски керванъ* отъ десетина биволски кола — все богаташи и чорбаджии. Главното, ний се завърнѣхми благополучно живи и здрави, когато една гимия хаджии цѣли семейства—все изъ Тракия—се издавихъ при острова Митилинъ.

Мѣсець слѣдъ заврѣщанieto ни, прѣзъ юния 1845 г. единъ голѣмъ пожаръ опустоши градската частъ — *Баждарлъка* на Търново, въ която и грѣцкитѣ училища, гдѣто прѣдлежеше да продължавамъ грѣцкото си образование. По тая причина, повечето отъ ученицитѣ прѣминѣхъ въ новооткритото българско училище при църквата Св. Николая, въ което освѣнъ взаимното учение подъ даскала Никола попъ Василева отъ Златарица, имаше и класно подъ даскала Пеня Давидова отъ Лѣсковецъ. Въ туй послѣднѣното постѣпихъ и азъ, въ което и свършихъ курса на *високото образование* — до 17 годишната си възраст.

Прѣди да почнх разказа си за това високо тогивашно образование, за този втори ученически мой периодъ, допълнямъ да разкажа нѣщо отъ дѣтския периодъ — домашното ми възпитание, основата на живота и образованieto ми.

Казахъ, че още дѣте на 6 години трѣгнѣхъ да ходя на *даскала* въ *келията* на църквата Св. Константина, до която бѣше и кѣщата ни. Домашния животъ на тогивашнитѣ граждани бѣше съ всичкитѣ патриалхалности на селския благочестивъ християнски животъ, тѣй като цѣлото градско население, съ твърдѣ малки исключения, състоеше отъ прѣселен-